



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅθροον κη' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν ὅστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κη' ἑξακόσια δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἴκοσι μηνὸς Ἀπρίλη,
λύσσαζαν μεγάλοι οὐαίλοι.

Χίλια πενήντα πέντε καὶ διακόσια,
Δύσις κη' Ἀνατολὴ φρενητώσα.

**Ρήγας, τροβαδούρος πρώτης,
διπλωμάτης, στρατιώτης.**

Τοὺς μεγάλους περγελᾶς,
τοὺς λογαριασμοὺς χαλᾶς
τῶν ἐμπόρων τῶν Ἑβραίων.

Καὶ φωνάζομε κη' ἔμεις;
γεῖά σου, Ρήγα τῆς τιμῆς
καὶ τῶν Μελανῶν Ὁρέων.

Δὲν κουράστηκες ἀκόμη... τοὺς ἀδίκους προκαλεῖς
τοῦ δικαίου τὸν ἀγῶνα,
κη' ἢ Βουνίσια σου Κορῶνα
περγελᾶ τοὺς πανισχύρους τοὺς Καισαροβασίλεις.

Κη' ὁ Σταυρὸς σὲ βοηθεῖ,
καὶ τὸ δίχηρο τὸ σπαθὶ
καὶ τὴν γλῶσσα σου στομόνει.

Καὶ μ' αὐτὸ λαμποκοπᾶς
καὶ τοὺς Γολιάθ κτυπᾶς
σὰν Δανιὺδ μὲ τὴν σφενδόνη.

Δρασκέλισε κοιλάδες τοῦ ποταμοῦ Μπογιάννα
καὶ κροῦσε τοῦ Δικαίου τὸν βροντερὸν παιᾶνα.

Κάτω Κουρσάρων δόλοι,
κη' ἄς μὴ σὲ σκιάζουν Στόλοι
κη' Ἐθρώπης τηλεβόλα...
γεῖά σου, μπάριμπα-Νικόλα.

**Φασουλῆς καὶ Περιεκλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Κη' ἦταν τὸ Πάσχα γέτο
καινούριο, Περιεκλέτο
Πάσχα λαμπρὸν, ἐράσιμιον,
καὶ Πάσχα πανσεβάσιμιον.

Πάσχα μ' ἀλλοιώτικη χαρά,
Πάσχα μ' ἀλλοιώτικα πυρά,
Πάσχα μὲ νέτους κρότους.



Ἄναστασις ἀληθινή,
 ποῦ καὶ Παργιάδες χθῆσινοι
 ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους.

Πάσχα τῶν δούλων ἀδελφῶν,
 Πάσχα τῶν ἐλευθέρων
 σὲ μνήματα διαφροστεφῶν
 προμάχων νεωτέρων.

Ἄλλης Πασχαλιᾶς ἡμέρα,
 κι' ἐγὼ βλέπω τὴν μητέρα
 κι' ἀναστάσιμα τῆς γράφω.

Καὶ πολεμιστοὶ παπάδες
 βγαίνουν μὲ χρυσαῖς λαμπάδες
 μὲσ' ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφο.

Π.— Ἀλήθεια λές, βρῆ Φασουλή...
 Πάσχα καινὸν φωτοβολεῖ.
 Πάσχα μὲ λάμψεις, μὲ τιμάς,
 Πάσχα τυράννους πνίξαν,
 Πάσχα τὸ νέους πρὸς ἡμᾶς
 ὀρξίζοντας ἀνοίξαν.

Πάσχα καινὸν, ὁποῦ νικᾷ τὸν θύτην του τὸ θῦμα,
 Πάσχα μὲ Νίκης ἀσπασμούς,
 Πάσχα μὲ μύρων ραντισμοὺς
 'στοῦ σκοτωμένου Βασιληᾶ τὸ ζωηφόρον μνῆμα.

Νέον Πάσχ' ἀνθοβολεῖ,
 μία νέα Πασχαλιὰ
 μ' ἕνα νέο Βασιληᾶ
 μεγαλόστομη λαλεῖ.

Πάσχα μὲ τρανοὺς ἀγῶνας,
 ἕνα Πάσχα, σύντροφέ μου,
 ποῦ στολίζουν τοὺς Στρατιῶνας
 μὲ τῆς δάφναις τοῦ πολέμου.

Ὅχι δάφναις σὰν τῆς πρώταις
 ἀπὸ τὸ Δαφνὶ κομμέναις,
 ἀλλὰ δάφναις, ματωμέναις,
 ποῦ λαμπρύνουν Στρατιώταις.

Νὰ προμάχων ἄμοιβή...
 καὶ μιὰ Νίκη στεφανώτρα
 τριγυρᾷ με τὴν τσούρα,
 καὶ τῆς λένε: εὐὰν εἶσθι.

'Στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
 μὲ προμάχους ξεφαντόνα,
 καὶ μασσῶντας δάφνης κλάδον
 σέρνω πρώτος τὸ χορὸ.

Φ.— Κι' ἐγὼ μὲ δάφνινα κλαδιὰ
 φωνάζω τώρα 'στὰ παιδιὰ:
 φάτε καὶ πῆτε πρόσχαρ· ἰσ' αὐτὸ τὸ Πάσχα σήμερα,
 ποῦ τὰ θηρία λούφαξαν τὰ δάμαστα, τὰ νήμερα.

Ἐμπρός... πίνετε και τρώτε,
τοῦ πολέμου στρατιῶται,
παλληκάρια τῶν συγχρόνων.

Τρώτε με ζητωκραυγαῖς
και σκεπάζετε πηγαῖς
με τῆς δάφναις τῶν ἀγώνων.

Ἔξω, μαύρη τυραννία...
Ἡπειρος, Μακεδονία,
χόρευε μ' ἐμᾶς, ἀγάλλου.

Δώστε πάρετε φιλιὰ
με τὴν νέα Πασχαλιὰ
τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου.

Μὲς' σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτήρι.
Μέσα σὲ Λαμπρῆς χαρὰ
γεγάσας, ζήτω σας, οὐδρά.

Θὰ γιορτάσω, θὰ χαρῶ...
ἴστω μεγάλο σας χορὸ
ποῖός δὲν θέλει πρώτος νάμπη;

Στρώσετε χοροὺς και σεῖς,
τόξον Ἰριδος χρυστῆς
ἀπὸ πάνω καταλάμπει.

Σὰν ἀγῶν πεῖται φλούδια
με τὴν νέα Πασχαλιὰ
τόσα βάσανα παλιὰ.

Τραγουδήσετε τραγούδια
γιὰ κανόνια, γιὰ φωταῖς,
σκοτωμούς, λαβωματαῖς.

Ἐμπρός... ἄς ἔλθῃ νὰ μᾶς' πῆ καθέννας τὰ δικά του...
μὲς' σὲ χορὸ πηδήσετε,
τραγούδια τραγουδήσετε
χαρᾶς, ζωῆς, θανάτου.

Παλληκαριὰ πολεμικῆ.
μὲ μιά' δική σου μουσική
τραγουδήσε μας τώρα
τῶν ἄλλοσίδων τοὺς τριγμούς,
και πῶς' πετοῦσαν με κρωγμούς
κοράκια σαρκοβόρα.

Ἦστε μας πῶς οὐρλιάσαν μαντρόσκυλοι και λύκοι,
Ἦστε μας πῶς ἐμπήκατε μὲς' στὴ Θεσσαλονίκη,
Ἦστε μας πῶς ἐσφύριζαν ἢ μάλας και τὰ βόλια,
Ἦστε μας πῶς ἐπήρατε τὰ Γιάννενα τὰ δόλια.

Θέλω, παιδιὰ, χαρμόσυνος νὰ πάω κι' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ πρώτη σήμερα φορὰ με' Λευθεριᾶς ἀγέρα
γιορτάζουν τὴν Ἀνάστασι κι' ἀνάβουνε λαμπάδες
πολύπαθοι Ραγιᾶδες.

Θέλω μέτρη ν' ἀντικρύσω,
ποῦ τὰ τύφλωσαν καιροὶ

μαῦροι και φαρμακεροί,
και μ' ἐκείνα νὰ δακρύσω.

Θέλω σήμερα ν' ἀκούσω
ἔμμελους εὐθερωτῶν,
και παιδιᾶς ν' ἀνακροῦσάω
κι' ἐμβατήρια Στρατῶν.

Ὁ Ξυλὲνζος Φρασουλῆς και Μινίστρος προσφιλεῖς.

Μὲ τῆς Πασχαλιᾶς τοὺς οἰστρους
'στῆς Εὐρώπης τοὺς Μινίστρος
τοὺς ἀγαπητοὺς πετῶ
και τοὺς διπλογαρετῶ.

Χαῖρε, Μπέργολδ προσφιλεῖ,
χαῖρε, τῆς Ἀστυρίας Κόμη,
ποῦ κυριαρχεῖς καθ' ὅλα.

Και παρακαλῶ πολὺ
εὐσπλαχνία και συγγνώμη
'στὸν φτωχὸ γερο-Νικόλα.

Λυπηθῆτε τον τὸν μαῦρο,
ποῦ τὸ μέτωπό του γαῦρο
κι' ὑπερήφανο' ψηλόνει.

Και με' ξίφος και τουφέκι
τολημτίας ἀντιστέκει
κι' ἀύθαδέστατα μαλλόνει.

Λυπηθῆτε τον τὸν Ρήγα, ποῦ τὸ πόδι του πατεῖ
και τὸ δίκιο του ζητεῖ.

Λυπηθῆτε τὸν Βουνίσιο, λήσταρχοι πολιτισμένοι,
ὅμως ἂν δὲν ὑποκύβῃ και γενναίως ἐπιμένῃ,
τότε δώσετε σπαλιόρα
'στὴ φτωχὴ τὴν Τσερναγόρα.

Τύτε, Μπέργολδ τοῦ Φραγκίσκου,
κατ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλίσκου
στεῖλε τὰ στρατεύματά σου.

Γιὰ νὰ φέρῃ εὐγενῶς
και νὰ σκύβῃ ταπεινῶς
'στὰ τρανὰ θελήματά σου.

Ἐπιμένει τὴν ἀκόμη...
σ' ἔξορκίζω, φίλε Κόμη,
μᾶζε πῆ του τὰ λουριά.

Κι' ὅ, τι πρέπει και προσήκει
νὰ τὸ κάνῃς' σὲ μωρῆκι,
ποῦ δὲν σιχάζεται θεριά.

Ὁ Φραγκιὰ τῆς ἱπποσύνης,
τῆς σωστῆς δικαιοσύνης,
μὲς' στοὺς βούρκους κυλισθεῖσα.